

DARUL ALTARULUI ȘI CREDINȚEI

Apare cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului VLADIMIR, Mitropolitul Chișinăului și al Întregii Moldove
Publicație periodică de informație bisericească, teologie și spiritualitate a BISERICII ORTODOXE din MOLDOVA

„Căci unde este
comoara ta, acolo
va fi și inima ta”

(Matei 6, 21)

Anul XII, Nr. 2
31 ianuarie 2012

Pregătirea pentru Postul Mare

Pregătirea liturgică pentru Postul Mare

Tradiția bisericească a statornicit o perioadă de pregătire, unică în an, cunoscută sub denumirea de Postul cel Mare sau Postul Paștilor. Puțini credincioși cunosc faptul că există un raționament liturgic, precum și unul de ordin practic, pentru întâmpinarea cuvenită a Postului Sfințelor Paști. Astfel, odată cu citirea în cadrul Sfintei Liturghii duminicale a parabolei vameșului și a fariseului, se marchează începutul unei perioade ce deschide drumul spre Păsimesi (intitulată perioada Triodului). În săptămâna ce urmează acestei duminici Biserica a rânduit ca zilele de miercuri și de vineri (care, de obicei, sunt zile de post) să fie însemnate cu harți, adică în aceste zile să fie permis, în mod excepțional, consumul alimentelor de orice natură. Rațiunea liturgică pentru care apare o astfel de situație cu câteva săptămâni înainte de postul propriu-zis se regăsește în mesajul transmis de pericopa evanghelică ce redă pilda fiului risipitor (pildă ce se citește în duminica a doua a Triodului).

Întreaga săptămână stă sub simbolismul acestei parabole: fiecare credincios îl închiuie pe fiul risipitor ce hoinărește în țara păcatului, în țara fără reguli sau restricții. De aceea, odată cu intrarea în săptămâna de după citirea parabolei fiului risipitor (ce simbolizează iertarea sau repunerea în drepturi a fiului din parabolă), zilele de post, de miercuri și de vineri, revin la normal. Drumul ce pregătește deschiderea Postului Paștilor este evidențiat în continuare, din punct de vedere liturgic, de duminica numită a „înfricoșătoarei judecăți” sau a „lăsăturii sec de carne” ce urmează calendaristic duminicii fiului risipitor. După aceasta se intră în „săptămâna brânzei”, în care consumul alimentelor de origine animală este suspendat până la Sfintele Paști. Zilele de miercuri și de vineri din săptămâna brânzei au dezlegare la alimentele lactate și la pește, deoarece întreaga săptămână simbolizează grădina Raiului în care au fost așezați Adam și Eva. Duminica izgonirii lui Adam din Rai este cea de-a patra a Triodului, numită și a „lăsăturii sec de brânză”, zi ce anticipează începutul marelui post al Paștilor. Odată cu Vecernia din această duminică (numită Vecernia iertării) se intră propriu-zis în perioada celor șapte săptămâni de post aspru, ce au menirea de a-i apropia pe credincioși, la un nivel superior, de slăvitul praznic al Învierii Domnului.

Postul Mare - cel mai important pentru pocăință și creșterea noastră duhovnicească

Postul se respecta și în Legea Veche. Iudeii posteau luna și joia și în anumi-

te zile după rânduiala de cult a Vechiului Testament. În Legea Harului, Sfinții Părinți, pornind de la cultul iudaic, au rânduit două zile de post săptămânal obligatoriu: miercuria, în amintirea vânzării Domnului de către Iuda, și vinerea, în cinstea răstignirii Lui pe cruce. Mai târziu s-a rânduit și luna zi de post, mai ales pentru călugări, ca să prisosească în toate Biserica creștină față de cultul iudaic. Apoi s-au rânduit și celelalte patru posturi de peste an, dintre care cel mai important pentru pocăință și creșterea noastră duhovnicească este Postul Mare.

În acest sfânt post creștinii se înfrânează de la mâncare de dulce, merg cât mai regulat la biserică, se împacă unii cu alții, soții țin definitiv curățenie trupească. Apoi toți se roagă mai mult, citesc regulat Psaltirea, fac metanii și milostenie după putere, se spovedesc și se împărtășesc în post de două ori, sau măcar o dată până la Sfintele Paști, renunță la judecăți, la certuri și distracții care robesc mintea și înșeală pe mulți.

Pentru a avea folos de post și pentru a-l trece cu ușurință, trebuie să-l unim cu încă două fapte bune - cu sfânta rugăciune și cu milostenia

Rugăciunea și postul formează cele două aripi cu care creștinul poate zbura până la Hristos, iar amândouă unite cu milostenia ne duc până în fața Preasfintei Treimi și formează cea mai sigură și scurtă scară de mântuire pentru creștini. O scară numai cu trei trepte care ne poate ridica de jos, unde suntem căzuți împreună cu Adam, până sus, în Împărăția Ce-

rurilor. Să iubim aceste trei virtuți și să le lucrăm toată viața, dar mai ales acum, în Postul Sfințelor Paști. Postul este jertfa trupului, rugăciunea este jertfa sufletului, iar milostenia este jertfa dragostei în Hristos.

Să postim cu dragoste și să urcăm scara Postului Mare cu bucurie, iar nu suspinând, „că pe dătorul de bunăvoință îl iubește Dumnezeu”. Adam a căzut călcând porunca înfrânării. Noi însă trebuie să ne ridicăm din căderea lui Adam, încercând cu post, cu rugăciune și cu milostenie scara celor patruzeci de zile

ale Marelui Post, crescând duhovnicește în credință, în dragoste și în nădejdea mântuirii, până vom ajunge înaintea lui Hristos înviat și în lumina cea neapusă a Preasfintei Treimi.

Fără de iertare nu putem începe postul

Fără de iertare nu putem începe postul, nu ne putem ruga și osteneala ne este fără de folos. Iar începând de luni, în prima săptămână a Postului Mare timp de patru zile se citește, în fiecare biserică, „Canonul Mare” al Sfântului Andrei Criteanul, o prea frumoasă rugăciune de pocăință. Care puteți, luați parte cu evlavie la slujba Canonului Mare, care se citește patru zile. Acasă citiți din Sfânta Scriptură și din alte cărți creștinești, după timp și putere faceți metanii și, mai ales, citiți din Psaltire până la Sfintele Paști, că mare putere au psalmii.

Cu aceste scurte învățături duhovnicești îl rugăm pe bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze începutul Postului Mare, ca să-l parcurgem cu folos și să ajungem cu bucurie să ne închinăm și slăvitei Sale Învieri.

DE LA SUFLET LA SUFLET

Viața ca înfrânare

Pentru a fi bineplăcută lui Dumnezeu, viața creștinului trebuie să fie zidită din virtuți; iar virtutea se regăsește doar acolo unde este și înfrânarea. Toți Sfinții Părinți vorbesc despre înfrânare ca despre una dintre garanțiile dobândirii mântuirii și a veșniciei.

Întreaga noastră viață pământească trebuie privită ca un post, ca o abținere de la cele ademenitoare, dar efemere. Tocmai din acest motiv înfrânarea nu trebuie considerată ca o sumă de restricționări, ci ca o cale de întărire a credinței și de „călire” spirituală.

Chiar de la instituirea sa, postul nu a fost privit ca un scop, ci, împreună cu rugăciunea, ca modalitate supremă de dobândire a curăției sufletești, deoarece numai astfel omul poate pierde interesul pentru plăcerile lumești, care nu sunt doar trecătoare, ci și vătămătoare. Astfel, omul are toate premisele pentru a se concentra asupra bogățiilor nepieritoare.

Adevărata înfrânare nu cunoaște jumătăți de măsură, căci, pe bună dreptate, Sfântul Vasile cel Mare zice: „Ce folos dacă gura nu mănâncă carne, iar cu hulele și cu vorbele necuviincioase rupe din trupul fraților noștri? Ce folos a ne înfrâna ochii de la priveliști necuviincioase, dar cu inima a dori cele rele fraților noștri?” Astfel, nu trebuie să ne amăgim pe noi înșine și să credem că dacă ne abținem de la un lucru condamnat, celălalt ne este îngăduit. Trebuie să știm să ne sacrificăm viața, să ne curmăm pornirile trupului și ale minții, căci înfrânarea anume asta este - detașarea totală de cele carnale și temporale, și concentrarea asupra celor spirituale.

Pentru creștinul care a hotărât să ia calea uitării de sine, drumul nu va fi deloc ușor; va fi ispitit, va fi tentat să se întoarcă la felul de viață anterior și, cu cât se va întări mai mult în înfrânare, cu atât ispitele vor deveni mai mari și mai cutremurătoare. Acest lucru nu trebuie să sperie, ci, din contra, să-l întărească pe om în credință, căci mulțimea ispitelor este dovada faptului că dușmanul se teme de credincioșia lui și că drumul pe care l-a ales este cel binecuvântat de Dumnezeu.

Totuși, înfrânarea nu privează creștinul de bucurii, din contra, îl ajută să deosebească adevărata fericire de cea înșelătoare. Postul învață pe credincios responsabilitatea și simțul măsurii în toate, ca întotdeauna să aibă capul limpede pentru a discerne între bine și rău.

Măsura abținerii este deosebită pentru fiecare credincios în parte, în funcție de puterile sale. Căci nu va putea un om abia îmbisericit să trăiască după aceleași norme după care trăiește un cuvios. Acest lucru este necesar de știut și de aplicat pentru a nu îndepărta pe cineva de Biserică prin asprimea vieții care i se cere să o ducă. Aici intervine misiunea duhovnicului, care, ca un doctor al sufletelor, știind puterile creștinilor pe care îi păstorește, trebuie să le administreze corect medicamentul ce se cere pentru fiecare.

Pe lângă toate cele de mai sus, viața trăită în înfrânare este o manifestare de solidarizare cu Iisus Hristos și cu patimile pe care le-a îndurat pentru mântuirea neamului omenesc. De aceea fiecare om care hotărăște să trăiască după învățătura Evangheliei, trebuie să conștientizeze responsabilitatea pasului pe care îl face și, în același timp, să fie sigur că, dacă a început această viață dintr-o pornire curată, va avea parte de mila Domnului, pentru ca într-un final să ajungă la limanul mântuirii.

Să cerem, dar, neîncetat de la Bunul Dumnezeu ajutor pentru a căpăta virtutea înfrânării și pentru ca viața trăită aici pe pământ să deschidă porțile cerului, ca astfel să putem petrece veșnicia alături de dreptii Săi. Amin.

Rubrică susținută de
Preotul Octavian Moșin

Agenda de lucru a ÎPS Vladimir, Mitropolitul Chișinăului și al Întregii Moldove (18 - 29 ianuarie 2012)
18 IANUARIE

În Ajunul Bobotezei, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir, înconjurat de slujitorii Catedralei „Nașterea Domnului”, a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie.

În timpul serviciului divin, tânărul Ioan Botea a fost hirotonit în treapta de diacon. Cu acest deosebit prilej, Vlădica Vladimir i-a urât acestuia să dea dovadă de o slujire smerită altarului, iar exemplul său să fie unul demn de urmat pentru credincioși.

După Liturghie, în scuarul Catedralei, Mitropolitul a sfințit Agheasma Mare. La acest eveniment deosebit au participat mai mulți creștini, care au luat apă sfințită ce este folosită pe parcursul întregului an pentru diferite trebuințe.

19 IANUARIE

Ca în fiecare an, în ziua prăznuirii Bobotezei, mulțime de creștini s-au adunat la Catedrala Mitropolitană pentru a participa la Sfânta Liturghie, oficiată de către un sobor de preoți în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir.

Credincioșii, veniți de la primele ore ale dimineții, au așteptat cu multă evlavie momentul sfințirii Agheasmei Mari.

La slujbă a participat și președintele interimar al republicii Marian Lupaș, care s-a rugat alături de popor, trăind din plin bucuria sărbătorii Botezului Domnului.

La eveniment a fost prezent și un grup de militari ai Armatei Naționale, îmbrăcați în uniforme de paradă, care au tras în aer câteva salve, iar mai apoi credincioșii, prezenți la slujbă, s-au apropiat pentru a lua apă sfințită.

20 IANUARIE

Mitropolitul a participat la ceremonia de punere în funcțiune a nouă aparate performante pentru diagnosticarea bolilor la Centrul Republican de Diagnosticare Medicală (CRDM).

La eveniment au mai participat Prim-ministrul Vlad Filat, ministrul Sănătății, Adrian Ustă, președintele Comisiei parlamentare Protecție Socială, Sănătate și Familie, Vladimir Hotineanu.

Vlădica Vladimir a apreciat echipamentul performant cu care a fost dotat Centrul, menționând, că modernizarea infrastructurii instituțiilor medicale este de o mare necesitate pentru cetățenii Republicii Moldova.

CRDM a fost dotat cu un tomograf computerizat, un aparat de rezonanță magnetică și șapte ultrasonografe 4D (două - cardiace, dintre care unul cu transductor transesofagian, unul pentru investigații vasculare și patru aparate pentru examinarea organelor abdominale, a țesuturilor moi și superficiale).

Centrul Republican de Diagnosticare Medicală este cea mai mare instituție de profil și deservește populația întregii republici. Anual, la CRDM, sunt examinați aproximativ 350 de mii de pacienți și sunt efectuate 850 de mii de investigații.

21 IANUARIE

Biserica cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” din Hrușova - una dintre cele mai vechi și mai frumoase biserici de piatră din r. Criuleni și-a deschis ușile pentru a primi credincioșii la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie oficiată de către Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir, care a binevoit să împartă cu credincioșii din localitate bucuria aniversării a 210 ani de la zidirea acestui sfânt lăcaș. Evenimentul a fost încununat cu ceremonia de sfințire a bisericii după ample lucrări de reparație.

În cadrul Sfintei Liturghii, pentru eforturile depuse spre împodobirea Casei lui Dumnezeu, părintele paroh Ioan Ioniță a primit din partea Înalt Prea Sfințitului Vladimir înalte distincții bisericești - dreptul de a purta Paliță și Cruce cu Pietre Scumpe. De alte importante decorații s-au învrednicit Prot. Serghei Golovaci, parohul bisericii „Nașterea Maicii Domnului”, s. Boșcana, r. Criuleni (dreptul de a sluji cu ușile deschise până la Heruvic); Pr. Teodor Spătaru, parohul bisericii „Înălțarea Domnului” din s. Râșcova, r. Criuleni (avansat în cinul de Protoiereu); Pr. Iulian Pinteac, parohul bisericii „Minunea Sf. Arh. Mihail”, s. Cocieri, r. Dubăsari (dreptul de a purta Cruce de Aur).

22 IANUARIE

Dangătul clopotelor a chemat din nou pe toți la rugăciune în inima Chișinăului, la Catedrala Mitropolitană. Creștinii, de la mic la mare, au venit la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie săvârșită de Mitropolitul Vladimir și slujitorii sfântului lăcaș.

Agenda de lucru a ÎPS Vladimir, Mitropolitul Chișinăului și al Întregii Moldove (18 - 29 ianuarie 2012)

Într-o atmosferă sufletească deosebită, preoții, dimpreună cu creștinii dreptmăritori, au înălțat rugăciuni Atotputernicului Dumnezeu pentru iertarea păcatelor și spre mântuirea sufletelor.

Ca de fiecare dată, credincioșii au simțit grija părintească a arhiereului pentru turma încredințată spre păstorie, exprimată prin cuvintele de îmbărbătare și îndrumare pe care Înalt Prea Sfinția Sa le-a rostit în fața binecredincioasei adunări.

Ne bucură faptul că Biserica, prin sfinții săi slujitori, ghidându-se întotdeauna de cele trei mari virtuți creștine: credința, nădejdea și dragostea, reușesc să spulbere barierele dintre oameni, făcându-i mai buni, mai sinceri și mai apropiați.

27 IANUARIE

Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir a primit în audiență pe Prea Sfințitul Episcop Sava de Tiraspol și Dubăsari. În cadrul întrevederii, Prea Sfinția Sa a prezentat Mitropolitului bilanțul activității Eparhiei pentru anul 2011.

ÎPS Mitropolit Vladimir și-a manifestat speranța că și în acest an activitatea Eparhiei de Tiraspol și Dubăsari va înregistra o dinamică ascendentă.

Un alt subiect important al discuției a fost cel ce ține de implicarea Bisericii în cât mai multe sfere ale vieții sociale atât la nivel regional, cât și republican.

La cea de-a XX-a aniversare de la crearea Serviciului Protecție și Pază de Stat, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir a invitat la Palatul Mitropolitan mai mulți colaboratori ai acestei instituții.

Întâistătătorul a felicitat pe reprezentanții Serviciului cu ocazia aniversării și a mulțumit angajaților SPPS pentru profesionalism și pentru munca depusă spre asigurarea securității și a ordinii publice în cadrul slujbelor și evenimentelor religioase de amploare.

În acest context, Înalt Prea Sfinția Sa a oferit câteva distincții bisericești, după cum urmează: dl Igor Bodorin, director al Serviciului Protecție și Pază de Stat - Ordinul „Sf. Ștefan cel Mare”, gr. II, dl Veaceslav Dermenji, director-adjunct al SPPS, și dl Iaroslav Martin, locțiitor șef de secție SPPS, s-au învrednicit de Ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II, iar dl Dumitru Ursu, locțiitor șef de secție SPPS, a fost decorat cu Medalia „Sf. Ștefan cel Mare”.

Colaboratorii decorați au mulțumit Mitropolitului pentru cinstea acordată și au înmănat ierarhului câteva suvenire simbolice, care reprezintă activitatea Serviciului.

Arhimandritul Ioan (Moșneguțu), starețul Mănăstirii Hârbovăț și secretar al Episcopiei de Ungheni și Nisporeni, a fost felicitat de către ÎPS Vladimir cu prilejul a 33 de ani de viață.

Vlădica Vladimir l-a decorat cu înalta distincție a Bisericii Ortodoxe din Moldova - Ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II.

Mitropolitul i-a adus sincere mulțumiri pentru truda depusă spre binele Bisericii, în special,

pentru ultima realizare în cadrul Complexului de Edituri, și anume, Calendarul de masă pentru anul 2012, precum și pentru alte publicații.

Totodată, i-a fost apreciată ascultarea în cadrul Episcopiei de Ungheni și Nisporeni și numeroasele participări la conferințe și expoziții internaționale.

La reședința mitropolitană a fost invitat Arhimandritul Irinarh (Rusu), cleric al Mănăstirii Saharna.

Pentru ascultarea cuviincioasă, cu prilejul serbării Cuv. Irinarh și la frumosul popas aniversar - 35 de ani de viață - părintele s-a învrednicit de Ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II. Ierarhul i-a adus sincere felicitări, menționând următoarele: „Dragă părinte, vă cunoaștem drept vrednic slujitor al altarului. Deși sunteți la un început al vieții duhovnicești, vedem râvna cu care vă duceți ascultările încredințate în cadrul sfintei mănăstiri. Dea Domnul să purtați crucea încredințată cu smerenție”.

29 IANUARIE

În prezența unui număr impresionant de creștini, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir căruia i-au coliturghisit mai mulți slujitori ai altarului, a oficiat un serviciu divin la Catedrala „Nașterea Domnului”.

Deși gerul de afară a fost un fel de tăios, frigul nu a oprit credincioșii să vină la biserică pentru a se face părtași împreună cu arhiereul și ceilalți preoți la rugăciunile închinare Mântuitorului Hristos. Este îmbucurător faptul că la fiecare Liturghie oficiată în Catedrala Mitropolitană, numărul enoriașilor devine tot mai mare, printre noii veniți numărându-se oameni de diferite vârste și stări sociale.

Această evoluție este rezultatul unei intense activități misionare susținute și promovate de către Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe din Moldova și a cărei rezultate se văd nu numai în capitală, ci și în cuprinsul Mitropoliei Chișinăului și a Întregii Moldove.

Prin grija părintească a Înalt Prea Sfinției Sale față de turma încredințată spre păstorie, mulțime de creștini învață și trăiește Cuvântul Adevărului în bună înțelegere și unire.

Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie din această dimineață a avut o rezonanță aparte pentru ierodiaconul Teodor (Izman) care s-a învrednicit a fi hirotonit în treapta de ieromonah pe seama schitului „Icoana Maicii Domnului Pantanassa” din s. Dobrogea, mun. Chișinău.

Serviciul divin a fost nu mai puțin emblematic și pentru tânărul absolvent al Academiei Teologice din Moldova, Ioan Scutaru, care a fost hirotonit în treapta de diacon pe seama Catedralei „Nașterea Domnului”. Cu ocazia acestui deosebit eveniment, Vlădica Vladimir a urât celor doi nou-hirotoniți să fie vrednici de misiunea ce le-au fost încredințată și să dea dovadă de înțelepciune, dreptate și dragoste creștinească în slujire.

Arhimandrit Teofil Părăian:

“Ce e omul? O minune!”

Poetul Nichifor Crainic are o poezie intitulată “Laudă” sau “Metanie”, în care găsim și următoarea afirmație:

“Sunt duh învelit în nălucă de humă,
Sunt om odrăslit dintr-un tată și-o mumă
Dar sunt nerăspunsă-ntrebare.”

Deci ce sunt? Duh. “Duh învelit în nălucă de humă”, în humă, în materie. “Sunt om odrăslit dintr-un tată și-o mumă”, știu că am părinți, știu că am venit prin părinți și totuși sunt “nerăspunsă-ntrebare”, sunt o întrebare. O întrebare la care nu i se poate da răspuns. Nici eu personal nu-mi pot da răspuns, nici alții nu pot da răspuns, sunt o taină, sunt nerăspunsă întrebare. Și mai departe vine cu o explicație, cu o lămurire, cu un fel de elucidare la cuvântul acesta: “Sunt duh învelit în nălucă de humă”, adică într-o materie care astăzi e, și mâine nu mai e. După o viață pe care o trăim în această humă, în acest înveliș de humă, în această stare ce are la temelie un tată și o mumă, după ce trăiesc ca nerăspunsă întrebare o viață întreagă, nălucă de humă se duce, se descompune, nu mai e humă, nu mai e aparență de humă. Adică “nălucă” în sensul că azi ești, și mâine nu mai ești. Și atunci rămâne duhul, care-i veșnic, nălucă de humă nu mai există, dar se reface nu ca nălucă, și nu ca humă, ci ca o realitate în care trăim în veșnicie și prin care mărturisim în veșnicie că suntem odrăsliti dintr-un tată și o mumă. Mărturisim împreună cu noi pe ai noștri, pe înaintașii noștri. Și apoi vine cu explicația lămuritoare în ceea ce privește existența umană și zice:

“Nici maica nu știe ce tainică normă
Îmi dete din carnea-i – vremelnică formă”
Și acum urmează ceva extraordinar de frumos:
“Neant înflorit în minune”.

Deci, dacă întreb pe mama, care-i cea mai în măsură să spună cine sunt, cum am venit în această lume, cum am odrăslit

lit dintr-un tată și-o mumă, mama nu știe – “Nici maica nu știe ce tainică normă” – ce lege m-a adus în forma în care exist. Și mama a fost, a asistat la ceea ce s-a lucrat în ea ca să exist, nu a contribuit cu nimic la alcătuire în mod conștient – îl realizez așa și așa – ci mai mult a asistat. S-a făcut suport al existenței. Psalmistul spune, vorbind cu Dumnezeu și gândindu-se la alcătuirea umană, “Slăvescu-Te că sunt minunat întocmit” (Psalm 138, 14), cuvinte pe care le găsim în psalmul 138, unde face și niște aprecieri în legătură cu alcătuirea în sine: “Că ochii Tăi au văzut sămburele din care am răsărit”, că “Ai văzut când s-au alcătuit în pântecul mamei mele mădulele mele”. “Slăvescu-Te că sunt minunat întocmit”. Iată o taină, taina existenței, taină pe care nu o poate elucidă nici mama care

“nu știe ce tainică normă
Îmi dete din carnea-i – vremelnică formă”,
dar așa de mult e lucrarea acelei “tainice norme”, încât realizează din neant, din nimic, poate nu din nimic, dar din așa de puțin și așa de puțin cunoscut, o minune:
“Neant înflorit în minune”.

Ce e omul? O minune. Nu numai omul e o minune, toate existențele câte sunt în jurul omului, făcute de Dumnezeu,

deci nefăcute de om, sunt minuni. Orice lucru pe care-l privești, din natura înconjurătoare, este o minune. Numai că noi, trăind între minuni, și fiind noi înșine o minune, așa suntem de obișnuiți cu lucrurile din jurul nostru, încât nici nu ne mai minunăm de ele. Ni se par ceva firesc. Ni se pare firesc că, după întuneric, vine lumina, că după lumina zilei vine întunericul de noapte, ni se par firești schimbările anotimpurilor, știm precizia cu care se întâmplă toate acestea, sunt taine toate acestea pentru noi, dar nu le mai luăm în seamă pentru că trăim în ele, ne-am pomenit în ele și atunci, dacă le știm de când suntem și de când am început să pricepem, ni se par lucruri obișnuite. Or, în realitate, toate sunt minuni. Și gândiți-vă cât sunt de complicate lucrurile din jurul nostru, orice făptură a lui Dumnezeu, oricât de mică, e în realitate o minune prin faptul că este foarte complicată. Nu ne mai gândim la ceea ce spune fizica, de pildă, despre alcătuirea atomului, nu ne gândim la ceea ce spune botanica, de pildă, despre alcătuirea polenului, a unui grăunte de polen, nu ne gândim la ceea ce spun științele naturii, în general, despre transformările care sunt în jurul nostru. De pildă, Sfântul Vasile cel Mare zice că Cel care a făcut chiții cei mari din mare, acela este care a făcut și acul albinei. Cât e de mare chitul și cât e de mică albina, și acul albinei e făcut de Cel ce a alcătuit lumea aceasta. Numai că noi nu știm lucrurile acestea, nu ne gândim la ele, nu le avem în vedere, nici nu suntem orientați spre așa ceva, ca să ne minunăm și noi cu psalmistul și să zicem: “Mărescu-Te că sunt minunat întocmit” sau, privind lucrurile din jurul nostru, să zicem: “Cât de minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut” (Psalm 103, 25). Și dacă zicem, de multe ori zicem ca o formulă de ritual, nu ne revărsăm minunarea pe care o avem, adică noi repetăm niște cuvinte care, nefiind ale noastre, nici nu exprimă convingerile noastre, ci sunt mai mult spuse ca să ne îndrepteze spre convingeri, spre noi convingeri, să ne întărească în convingerile pe care încă nu le avem, să ne aducă convingerile pe care nu le avem, să ajungem și noi la o intuiție a acestor realități. Deci, nu numai la o cunoștință exterioară, o cunoștință informativă, ci să ajungem la o cunoștință lăuntrică, la o cunoștință structurală.

Arhimandrit Teofil PĂRĂIAN – Taina Întrupării
Sursa: tineretultodox.md

Are Botezul copiilor temei în Sfânta Scriptură?

În privința Botezului, Mântuitorul n-a stabilit nici o vârstă sau limită de vârstă, ci a stăruit asupra importanței pe care va avea-o lucrarea Botezului.

Sfânta Scriptură nu oferă date exacte despre botezul copiilor, în sensul de a recomanda sau a descrie în mod clar botezarea lor. Ținând cont de faptul că Botezul era legat de propovăduirea Evangheliei adulților și de convertirea lor, această lipsă ni se pare firească. Indirect, însă, analizând temeinic cazurile descrise în Noul Testament, reiese cu foarte mare claritate că Botezul era administrat și copiilor.

În privința Botezului, Mântuitorul n-a stabilit nici o vârstă sau limită de vârstă, ci a stăruit asupra importanței pe care va avea-o lucrarea Botezului. „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. (In. 3, 6). Nu era nevoie să precizeze că va trebui aplicat tuturor, deci, și copiilor.

Necesitatea imperioasă a Botezului pruncilor

Întâi de toate, Evangheliile arată predilecția Domnului nostru Iisus Hristos pentru cei mici. Astfel, citim că Mântuitorul s-a întristat când copiii erau opriți să vină la El și a lansat îndemnul afabil: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți” (Mc. 10, 14), „Și, luându-i în brațe, i-a binecuvântat punându-și mâinile peste ei” (Mc. 10, 16). Hristos Domnul i-a oferit celor maturi ca pilde pentru curăția sufletească, nevinovăția, puritatea, căutarea, ascultarea lor și, de asemenea, a fi măsură a intrării în Împărăția lui Dumnezeu: „A unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu” (Mc. 10, 14); „De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în Împărăția cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca prunc al acesta, acela este cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Mt. 18, 3-4). Mântuitorul Hristos a lăsat să se înțeleagă că prin lepădarea lor de sine, prin puterea lor de comuniune pruncii sunt cei mai apropiați de chipul lui Dumnezeu, ai căror ingeri văd mereu fața Tatălui

(Mt. 18, 10). Purtând chipul lui Dumnezeu în trup, Mântuitorul se socotește pe Sine a fi ca pruncii: „cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește” (Mt. 18, 5). El mai adaugă despre cei mici că ei „cred în El” (Mt. 18, 6), că vin la El și că ei trebuie doar „să nu fie smintiți de către cei mari” (Mt. 18, 6). Nu a considerat că pruncii ar fi scutiți de Botez pentru că, în ceea ce-i privește, n-a retras nimic din afirmațiile privitoare la necesitatea Botezului: „Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este” (In. 3, 5-6). Porunca Mântuitorului referitoare la botez a fost dată în genere, adică fără a-i exclude pe prunci (Mt. 28, 19) și întrucât pruncii pot și după botez a primi învățătura de credință cerută de Hristos.

Scriptura sfântă indică starea de păcat a pruncilor, cu referire nu la păcatele personale, ci la cel originar și, în consecință, nevoia de a fi botezați. Psalmistul David scrie că „iată întru fărădelegi m-am zămislit și întru păcate m-am născut maica mea” (Ps. 50, 5). Celor care consideră acest păcat moștenit descris de psalmist fiind mai puțin grav, evaluarea făcută de Dumnezeu inimii omului, chiar de la naștere, ar trebui să le schimbe părerea: „cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui” (Fac. 8, 21).

Dacă Botezul produce, prin unirea cu Hristos, desființarea păcatului strămoșesc sau originar al despărțirii de Dumnezeu, imprimată în firea noastră, și dacă fără această unire cu Hristos nu se poate intra în Împărăția lui Dumnezeu, evident că Botezul ne este absolut necesar pentru mântuire (In. 3, 3), indiferent de vârstă. Dintotdeauna Biserica a socotit că este mai ușor, în cazul pruncilor, ca să nu se ajungă la „trupul păcatului” prin Botez, decât a-l „omorî” după aceea prin Botez, ea urmând în acest sens învățătura Mântuitorului și practica Sfinților Apostoli. Așadar, de îndată ce nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu decât prin „ușa Botezului”, era firesc și necesar ca Sfinții Apostoli să deschidă această „ușă” a mântuirii și copiilor. Pruncii nu pot fi privați de această „moarte cu Hristos” a omului vechi din ei și de tmeția vieții veșnice puse în orice om de Hristos.

Din Noul Testament reiese limpede că pruncii sunt chemați spre Împărăția lui Dumnezeu (Mt. 19, 14; Lc. 18, 16), ceea ce nu este cu puțință în afara lui Hristos și a Bisericii Sale, El fiind ușa spre Împărăție (In. 10, 9). Prin urmare, și copiii încă de atunci, din veacul apostolic, erau botezați și considerați ca membri ai Bisericii; de aceea Sfântul Apostol Pavel, scriind efesenilor și colosenilor, vizează și pe copii ca membri ai Bisericii: „Copii, ascultați pe părinții voștri în Domnul, că aceasta este

cu dreptate” (Efes. 6, 1) sau „Copii, ascultați pe părinții voștri întru toate, căci aceasta este bineplăcut Domnului” (Col. 3, 20).

Botezul și circumciziunea. Botezul prozelitilor

Este binecunoscut în lumea teologică faptul că Botezul creștin a fost prefigurat de tăierea împrejur a copiilor de parte bărbătească – la evrei – la opt zile de la naștere, când erau aduși la templu, li se puneau și numele, așa cum s-a petrecut și cu pruncul Iisus (Lc. 2, 21) când a fost tăiat împrejur la opt zile, iar la 40 de zile a fost adus la templu și „pus înaintea Domnului” (Lc. 2, 21-22), ca pildă pentru toți pruncii. Tăierea împrejur sau circumciziunea era un ritual religios la evrei, semn al Legământului cel vechi dintre Dumnezeu și Avraam cu toți urmașii lui (Fac. 17, 10-14 și Fap. 7, 8). A fost legiferat de Moise (In. 7, 22-23), se făcea de către preoți, sâmbăta, în amintirea scoaterii lor din robia Egiptului. Iar legea se numea inițial „legământul tăierii împrejur” (Fap. 7, 8). Și se știe că tăierea împrejur simboliza botezul; acesta era botezul lor. Deci, precum în Vechiul Testament, tăierea împrejur se săvârșea asupra pruncilor, așa și tăierea împrejur cea nefăcută de mână, adică Botezul, poate fi administrat acestora. După cum vedem, dacă tăierea împrejur se făcea curând după naștere, tot așa s-a socotit că și botezul, care a luat locul tăierii împrejur, trebuie săvârșit fără întârziere. Este o legătură clară între Botez și tăierea împrejur a pruncilor evrei, prin Botez realizându-se în mod real toate cele prefigurate de tăierea împrejur. Făgăduințele Vechiului Legământ nu i s-au dat însă numai lui Avraam singur, ci și copiilor lui și tuturor celor ce vor urma după ei (Fac. 17, 9-14).

Se știe, de asemenea, că așa numitul „botez al prozelitilor”, adică al păgânilor care îmbrățișau credința iudaică, se administra și copiilor. Și această practică vine în sprijinul ideii că, în Biserica creștină, copiilor nu li se putea refuza botezul.

diac. dr. Liviu PETCU
Sursa: doxologia.ro

Va urma

Educația religioasă în societatea rusă

Dialog cu pr. Antonie Borisov, adjunct al prorectorului Academiei de Teologie din Moscova

La Congresul Internațional de Teologie "Familia creștină, o binecuvântare pentru Biserică și societate", care a avut loc la începutul lunii noiembrie 2011 la Patriarhia Română, Academia de Teologie din Moscova a fost reprezentată de preotul Antonie Borisov. Prelegerea acestuia, intitulată "Extenuarea profesională a clerului ortodox: factorul familiei", a abordat o problemă actuală în cuprinsul Patriarhiei Ruse, cu care se confruntă tot mai mulți preoți. Despre alte probleme și despre proiectele care vizează Biserica și care se află acum în desfășurare în Rusia tânărul preot rus ne-a povestit în interviul de față.

- Care este relația dintre Biserică și învățământ în Rusia?

- Situația învățământului teologic în Rusia este destul de complicată, fiindcă, în pofida faptului că regimul sovietic a încetat să mai existe acum 20 de ani, acest sector al educației nu este recunoscut oficial. Diplomele emise de seminarele și academiile de teologie din Rusia nu sunt recunoscute de către stat. Cu toate acestea, multe universități îi implică pe deținătorii de astfel de diplome, adică preoți sau absolvenți de teologie, în programul de învățământ. Totuși, aceasta se întâmplă mai mult în afara Moscovei, a Sankt Petersburgului și a altor mari orașe din Rusia. În orașele de provincie se întâmplă deseori ca preotul să fie chiar implicat în predarea orelor de morală și etică la școală, în ciuda faptului că, din perspectiva statului, un absolvent al seminarului, al Academiei de Teologie și chiar deținătorul unui doctorat în teologie nu este decât un absolvent de gimnaziu.

- Prin urmare, religia sau, cel puțin, morală, este predată în școlile rusești?

- Desigur. Destul de recent, adică doi ani în urmă, președintele Medvedev a inițiat un proiect de introducere a studierii eticii religioase și nereligioase în învățământ. Aceasta înseamnă că în unele regiuni ale Rusiei, sub formă de experiment, școlărilor și părinților lor li se oferă dreptul să aleagă un curs de religie, și anume: bazele ortodoxiei, ale religiei musulmane, ale budismului sau ale iudaismului. Aceste patru religii sunt recunoscute de către statul rus, fiindcă majoritatea populației Rusiei le îmbrățișează anume pe acestea. De asemenea, în cadrul acestui experiment se oferă posibilitatea de a studia și bazele eticii neafiliate vreunei religii. S-a dovedit că mulți au ales bazele ortodoxiei. Acest proiect a fost declarat drept unul de succes, așa că există speranța ca acest obiect de studiu să fie introdus în curricula școlară, iar elevii să aibă posibilitatea să-l aleagă în concordanță cu religia pe care o practică. Însă apare o altă întrebare: dacă statul nu recunoaște diplomele noastre, cine va preda aceste lecții? Aici parțial ne poate ajuta Universitatea Creștin-Ortodoxă "Sfântul Tihon" din Moscova, care pregătește profesori ce pot preda bazele ortodoxiei. Din păcate, acest lucru nu este suficient. Există riscul ca acest obiect de studiu să fie predat, mai ales, în școlile din provincie de către profesori care în trecut erau specializați pe domenii străine teologiei. Din motive precum pierderea locului de muncă sau dorința de a avea mai multe ore pentru un salariu mai bun, profesorii își pot asuma și predarea acestui obiect de studiu. Rezultatele nu vor fi deloc bune.

- Cum reacționează societatea la apropierea dintre Biserică și învățământ și care este părerea ei în privința predării religiei creștin-ortodoxe în școli?

- În ciuda faptului că a trecut destul de mult timp de la destrămarea URSS-ului, societatea noastră rămâne a fi, în multe privințe, sovietică. Parțial, acest fenomen se manifestă prin existența unor voci pro-atee și pro-secularizare. Numărul celor care se declară ateii în Rusia se micșorează, în timp ce este în creștere numărul

celor care declară că Biserica nu are dreptul să se implice în problemele statului și să influențeze societatea. Adepții secularizării consideră, că Biserica nu trebuie să inițieze proiecte educaționale și, fiind destul de mulți, ei formează opoziția Bisericii. Deseori, acest tip de oameni se bucură de popularitate în rândul ziaristilor, având astfel acces la televiziune, la mass-media, în general. Ei au posibilitatea de a se exprima deschis împotriva Bisericii, creând o anumită atitudine față de implicarea Bisericii în societate. Un rus de rând, care locuiește în provincie, dacă îl întrebi cărei religii îi aparține, îți va răspunde că e creștin-ortodox, doar că nu merge la biserică, nu se roagă, nici nu se spovedește. E destul că a fost botezat în copilărie. Și dacă e să-l întrebi de ce e creștin-ortodox, îți va explica astfel: "Sunt ortodox, fiindcă sunt rus." În Rusia există o relație foarte stranie între autodeterminarea națională și cea religioasă. Din această cauză, deseori credința ortodoxă este percepută de rusul de rând ca o parte a moștenirii sale culturale. A fi ortodox este continuarea tradiției strămoșești, chiar dacă ortodoxia nu joacă un rol important în viața omului. Din cauza acestei incertitudini vizând simțământul religios, acești oameni care se declară ortodocși în toate chestionarele sociologice, la apariția unui articol într-o revistă sau a unui subiect antibisericesc în televiziune, sunt primii care se înverșunează împotriva Bisericii. Vinovată este societatea, care deseori nu oferă destulă libertate Bisericii ca aceasta să educe tinerele generații, dar și Biserica, pentru că deseori oamenii Bisericii – preoții – sunt pasivi. Se întâmplă uneori că un preot bun care slujește, muncеște și-l propovăduiește pe Hristos, este observat exact când are o neputință omenească. Și atunci el este judecat. Iar oamenii judecă Biserica nu după preoții buni pe care îi are, ci după cei mai puțin buni.

Biserica și societatea sunt împreună responsabile

- Teologul rus Pavel Florenski considera că studierea ortodoxiei nu este obligatorie în învățământ și că Biserica ar trebui să lucreze mai mult cu elevii – copii și adolescenți. Ce părere aveți despre aceasta?

- Trebuie să luăm în considerare contextul istoric în care a trăit Florenski. Ce reprezenta un profesor în Rusia țaristă? Într-un roman al lui Ivan Bunin se povestește despre un băiat care se întreba de ce trebuia să învețe despre amaleci și canaaniți, menționați în Vechiul Testament. Cursul de religie ortodoxă care se preda în Rusia țaristă era o învățare pe dinafară a unui număr mare de termeni, mai ales din istoria Vechiului Israel. De aceea copiii de atunci nu înțelegeau importanța studierii religiei. Cred că tocmai din această cauză Florenski a spus aceste lucruri. Pot să vă mai aduc un exemplu asemănător. Renumitul Mitropolit de Suroj, Antonie Bloom, care a scris amintirile sale din copilăria petrecută în mediul emigranților, amintește de verile pe care le petrecea în taberele creștin-ortodoxe pentru cercetași. Acolo se făceau diverse conferințe și întâlniri cu teologi. La una din aceste întâlniri, viitorul mitropolit s-a enervat din cauza unui teolog care-i povestea lucruri ciudate, încât și-a spus următoarele: "Eu acum o să

merg în camera mea, o să deschid Evanghelia pe care o am pe masă, o voi citi, și dacă voi găsi acolo aceleași prostii pe care mi le-a spus acest teolog, în viața mea nu voi mai pași în biserică!" Trebuie menționat faptul că aceste cuvinte le-a spus un copil care a crescut într-o familie credincioasă, care se considera ortodox și care, ajuns la vârsta de 13-15 ani, niciodată nu a deschis Evanghelia. În continuare, în acele amintiri ale sale, viitorul Mitropolit povestește că nici nu știa că sunt patru Evanghelii, nu una. El a ales-o pe cea mai scurtă, Evanghelia după

Marcu, care a fost scrisă pentru păgâni. În timpul citirii Evangheliei el a simțit prezența lui Dumnezeu și datorită acestui fapt a devenit un om al Bisericii, un om datorită căruia în Biserică au venit mulți alții. Însă ceea ce s-a întâmplat cu Mitropolitul Antonie în copilărie este un caz unic. Nu fiecare om se poate lăuda cu o astfel de experiență. Putem observa mulți oameni care s-au dezamăgit de Biserică tocmai din cauza faptului că nu au văzut în ea esența, ceva ce le-ar fi schimbat radical viziunea despre ei înșiși, despre cei din jurul lor. Acești oameni nu au văzut în preoți acel ceva care le-ar fi dat instrumentele necesare pentru a-și schimba viața în mai bine. Din această cauză mulți creștini se află în afara ogrăzii Bisericii. Responsabilitatea pentru aceasta o poartă și ei, fiindcă nu caută sau nu vor să caute adevărul, dar și Biserica, pentru că nu reușește să bată la ușile sufletelor omenеști astfel încât acestea să se deschidă.

- Cum interacționează parohia, respectiv, un preot paroh cu școala într-o comunitate din Rusia?

- În ziua de azi totul depinde de contactele stabilite personal de către preot și de străduința pe care o manifestă. Eu nu sunt un preot paroh, ci aparțin mediului academic și toată săptămâna o petrec în academie. Astfel, mă ocup de cei care vor deveni preoți de parohii. Din cele pe care le știu de la cunoștințele mele pot spune că acei preoți care, într-adevăr, doresc să propovăduiască și să facă misiune reușesc să o facă, stabilind relații cu administrațiile școlilor și ale universităților. Recent, am fost martorul unui fapt cu adevărat grăitor. Câțiva ani în urmă, un bun prieten de-al meu care este preot a început să predea lecții de religie la o facultate de filologie din Moscova. La început prezența sa a fost percepută negativ de către ceilalți. Însă a fost creată o catedră de teologie, premergătoare catedrei dedicate studiului traducerilor lexicului religios și ale comunicării religioase. Înainte de venirea mea în România am avut posibilitatea să comunic cu studenții acestei catedre și am rămas foarte impresionat. Sunt oameni care își aplică cunoștințele într-un domeniu bisericesc, ceea ce este foarte bine atât pentru ei, cât și pentru Biserică. Astfel de conexiuni dintre laic și bisericesc se întâlnesc pretutindeni în provinciile Rusiei.

Este nevoie de catehizarea celor din interior

- Cateheza, ca studiu al credinței creștin-ortodoxe în afara unei instituții de învățământ, poate înlocui lecțiile de religie? Ce loc ocupă ea în lista de priorități ale unei parohii rusești?

- Predarea religiei în școli are atât avantaje, cât și dezavantaje. Unul dintre dezavantaje, care este în același timp avantajul catehezei, este faptul că aceste ore nu au un caracter obligatoriu. Oamenii care participă la cateheze sunt cu adevărat interesați de ceea ce se vorbește acolo. Odată cu venirea unui nou cărmuitor al Patriarhiei Ruse – Sanctitatea Sa Kiril – în Biserică au loc multe schimbări benefice. Una din ele este faptul că de acum încolo fie-

care parohie trebuie să aibă, pe lângă preot, și un catehet, adică o persoană cu studii în domeniu sau care are capacități pedagogice. Acest pas ferm este spre luminarea credincioșilor ruși. În Rusia circulă o expresie: "Botezat, dar neîncreștinat." Avem mulți ruși botezați, dar puțini dintre ei sunt creștini adevărați. Din această cauză sunt voci care spun că Biserica Ortodoxă Rusă ar trebui să renunțe la misiunea în exterior și să se concentreze pe misiunea în interiorul țării, adică misiunea în rândul celor botezați. Este un paradox, dar e un adevăr.

- Cum se desfășoară cateheza adulților în Rusia după aproape o sută de ani de ateism?

- Este un proces dificil. Problema catehezei adulților apare atunci când aceștia vin la Biserică pentru a participa la săvârșirea uneia din Taine. De obicei, este vorba de Botez, când părinții aduc copilul, iar nașul nici măcar nu știe ce caută acolo, sau de Cununie. Nu toate parohiile se ocupă de cateheza celor care vin la săvârșirea acestor Sfinte Taine. Din această cauză, atunci când la o anumită biserică aceste două Taine presupun mai întâi participarea la câteva discuții de ordin catehetic, oamenii preferă să meargă la o biserică unde li se face și Botezul, și Cununia, și toate celelalte fără multe întrebări. Recent, la o parohie, căreia îi sunt apropiat, s-a întâmplat un caz asemănător. A fost adus un copil spre a fi botezat, iar de pe urma discuției dintre preotul paroh și părinții copilului s-a aflat că persoana care urma să fie nașul de botez nu era botezată. Preotul le-a explicat că mai întâi trebuie botezat cel care vrea să fie naș și că doar apoi poate fi botezat copilul, însă acei tineri nu au mai apărut la biserică. În concluzie, cateheza adulților ar trebui să fie obligatorie la orice biserică, pentru ca astfel de fenomene să nu mai aibă loc.

- Cât de mult este promovată familia creștină în catehezele pentru tineri și ce fel de instrumente folosește Biserica Ortodoxă Rusă pentru apărarea familiei?

- Au loc diverse conferințe și congrese dedicate familiei creștine. Totuși, aceste activități se organizează de multe ori pentru cercuri restrânse și ceea ce se vorbește în cadrul acestora nu ajunge la urechile oamenilor de rând. Din această cauză familiile apelează la preot abia atunci când sunt în pragul divorțului. Este un fapt trist, fiindcă nu întotdeauna preotul reușește să-i împace pe soți, astfel încât catehezele familiilor au loc în cadrul discuțiilor pe marginea neînțelegerilor. Orice preot, înainte de a cununa doi tineri, trebuie să facă o cateheză cu aceștia sau măcar o simplă discuție care ar explica esența Tainei Cununii, care nu este doar o tradiție, ci începutul unui nou capitol în viața unui cuplu.

- Imediat după căderea regimului ateu, cum a fost primită Biserica în societate?

- În jurul anului 1988, când au fost sărbătorii 1000 de ani de la încreștinarea Rusiei, tot mai mulți oameni au început să se îndrepte către Biserică. În acel an a fost prima dată după decenii când despre Biserică s-a vorbit în mod deschis și aceasta a dat startul fenomenului de masă. Mulți oameni care au fost goliți spiritual pe parcursul atâtor ani de regim ateu au căutat atunci alinare în biserică, veneau foarte mulți la slujbe. Lăcașuri de cult erau puține, fiindcă o bună parte din ele au fost distruse, de aceea aproape zilnic în bisericile rămase se săvârșea Taina Botezului pentru 100, 200 de oameni. Este evident că atunci nici nu se puteau face cateheze. Din păcate, mulți dintre oamenii care au venit în Biserică la începutul anilor '90 au plecat din ea după o anumită perioadă. Cauzele plecării au fost două: în primul rând, ei nu au găsit răspunsuri la întrebările lor și, în al doilea rând, ei înșiși nu au fost pregătiți pentru a urma disciplina din Biserică. Mulți credeau că, venind la biserică, ei vin la un psiholog. Însă pe parcurs acești oameni și-au dat seama că nu este ușor să trăiești o viață în concordanță cu cele învățate în Biserică.

Protoiereul Mitrofor Mihail Smerea - trei decenii în slujba Domnului

Ajuns la 30 de ani dedicați vieții duhovnicești, Sfinția Sa a avut bunăvoința să ne acorde un interviu, în care să ne relateze despre cele mai importante evenimente care i-au marcat calea credinței.

- Părinte Mihail, dumneavoastră v-ați născut în perioada de după război, în timpuri deosebit de dificile. Copil fiind, cum l-ați cunoscut pe Dumnezeu?

- Am avut o copilărie foarte grea. Tata era înrolat în armată, iar mama muncea de dimineață până seara, așa că rămâneam cu fratele flămânzi și înțucați în casă toată ziua. În una din acele zile am simțit o dorință de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Am început să plâng cu lacrimi amare. Cred că atunci am rostit cea mai sinceră rugăciune din viața mea.

Din cauza timpului de restriște pentru Ortodoxie, nu am avut posibilitatea să mergem des la biserică, poate o dată în an, când plecam să primim Taina Sfintei Împărtășanii.

- Ați început activitatea pastorală în anii '80, ani grei pentru creștinii ortodocși. Povestiți-ne despre această perioadă.

- Să fiu sincer, îmi era frică să primesc Taina Preoției. Nu mă credeam vrednic, recunosc, mi-a fost greu să fac acest pas, să devin preot, nu ca să-mi hrănesc familia, ci ca să ofer credincioșilor hrana spirituală.

Timpurile au fost dramatice. Din toate mănăstirile pe care le aveam noi, rămăsese deschisă doar cea de la Japca, iar în Chișinău funcționau numai patru biserici.

Cei care ne-au închis bisericile au promis că în anul 1980 ne vor arăta ultimul preot, adică îi vor nimici pe toți.

Slujitorii erau vânați, în adevăratul sens al cuvântului - pe drum, în transport, oriunde. Tot lor li se impuneau impozite exagerat de mari, căroră, pur și simplu, nu le puteau face față.

- Când v-ați întors din Leningrad, ați fost numit preot la biserica din Budești. Aceasta nu a fost închisă de autoritățile de atunci, căci oricum se stingea singură din cauza numărului mic de enoriași. Cum ați reușit să o salvați de la distrugere?

- Nu eu am salvat-o, dar Dumnezeu. Pe atunci, în satul Budești locuiau oameni de diferite naționalități. Duhul necredinței a intrat și în ei, aceștia nu aveau tradiții, sătenii nu erau uniți. Autoritățile erau sigure că și din acest motiv biserică va muri. Restul lăcașelor sfinte din preajma Chișinăului au fost închise.

La început la biserică veneau oameni străini, chiar și cântăreții erau din alte sate, tot ei ne ajutau, inclusiv din punct de vedere material.

În sat m-am mutat de bună voie, îmi doream să trăiesc în parohie. Cu budeștenii nu am avut conflicte, la început a fost mai greu, iar apoi situația s-a mai înviorat. Chiar dacă peste jumătate de an am fost chemat la Catedrala „Ciuflea”, eu nu i-am părăsit. Am continuat să locuiesc acolo încă vreo cinci ani.

În anul 1973, viitorul preot Mihail Smerea absolvește Universitatea Tehnică din Chișinău. Apoi activează 7 ani în calitate de inginer, însă, cum spune părintele: „dacă nu are cine te îndruma să-ți găsești adevărata vocație, atunci apare întâmplarea”.

În anul 1974 se căsătorește cu domnișoara Liubovi, fiica preotului Alexei Boldescu. Astfel, socrul a fost cel care l-a îndrumat pe calea dreptei credințe.

Și-a făcut studiile teologice la Leningrad, unde și este hirotonit în treapta de diacon, apoi, în ianuarie 1982, în cea de preot.

Proaspătul absolvent a revenit acasă, fiind numit slujitor la biserica din comuna Budești. Ulterior, este transferat la Catedrala „Ciuflea”, unde îndeplinește funcția de chelar. În anul 1989, redeschide Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Chișinău, care fusese devastată de regimul totalitar. Tot el a depus eforturi întru deschiderea unui paraclis în preajma Spitalului Clinic Republican cu hramul în cinstea „Sf. Apostol și Evanghelist Luca”.

Pentru activitatea sa fructuoasă, spre binele și mărirea Bisericii Ortodoxe din Moldova, Sfinția Sa a primit numeroase distincții bisericești.

În fiecare zi veneam la Chișinău, duceam copiii la școală, apoi slujeam la Catedrală. Timp de un an nu am avut nici o zi liberă. Într-o noapte, ajuns acasă la Budești, mi-am dat seama că am uitat copilul la școală.

Erau timpuri foarte grele, dar cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit să le depășim.

- Cum a început reconstrucția Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” din Chișinău?

- Slujeam la Catedrală, însă eram conștient că biserica Adormirii e în mare pericol; erau foarte mulți neprieteni pe atunci. Unul din ei, Andrei Vartic, lucra la teatru. Acesta dorea să facă din biserică o sală de repetiții a Filarmonicii. A reușit să repare doar acoperișul, restul - podeaua, pereții - erau devastate. L-am atenționat pe Vartic, că, indiferent de obstacole, pe 8 ianuarie, în ziua Soborului Maicii Domnului, voi oficia aici serviciul divin. Dumnezeu trebuia să elibereze lăcașul sfânt de motoare și gunoi, dar nu a fost de acord.

Am fost nevoit să tai lacătul de la ușă ca să intru în biserică. Cu ajutorul lui Dumnezeu, pe 8 ianuarie am săvârșit prima Liturghie.

Au fost foarte multe greutăți, atât fizice, cât și morale. În 1989, ministrul culturii de atunci, domnul Ungureanu, a declarat că toate lucrurile furate, distruse vor fi returnate bisericii. Am întocmit rapid actele necesare pentru a recupera obiectele de cult. Ne-au întors câteva: Evanghelia, Potirul, Clopotul. Unele, însă, nu le-am recăpătat nici până în ziua de astăzi. Peste 30 de icoane vechi, din lemn, se mai află și acum la Moscova.

Am realizat lucruri mari cu posibilități mici. Nu am avut sponsori. Ceea ce nu am putut face cu bani, am făcut cu mâinile mele: am clădit, am tencuit.

Iconostasul l-am achitat din buzunarul meu. Domnul Codalbă, cel care a fost acuzat de moartea soților Aldea-Teodorovici, după ce a ieșit din închisoare, a donat 7200\$ pentru iconostas. Peste jumătate de an, acesta a venit cu rugămintea să-i întorcem banii. Pare absurd, însă nu am avut încotro. I-am dat casa din Budești, doar ca să fiu lăsat în pace.

- Părinte, știu că dumneavoastră ați colaborat la scrierea unui manual de Educație Moral-Spirituală, aducându-vă astfel contribuția la clădirea unei temelii sănătoase pentru generația în creștere. Ce v-a motivat să faceți acest lucru?

- Idealul meu a fost ca, în școli, religia să fie introdusă în calitate de obiect de studiu. Am colaborat cu dl Nicolae Bujor și i-am susținut proiectul „Arta de a deveni om”.

Așa am adus mulți oameni la credință, am educat tânăra generație și le-am semănat copiilor în suflete dragostea de Dumnezeu.

- Au trecut deja ani buni de când a încetat prigonirea împotriva Bisericii. Ce s-a schimbat în tot acest timp? Încotro mergem?

- Nu trăim clipe ușoare. Cineva a spus: divide et impe-ra (dezbină și stăpânește). Acest slogan se potrivește perfect țării noastre. Ne închinăm la același Dumnezeu, însă suntem divizați în două Mitropolii. Recunosc, a fost un moment în viața mea când puteam să mă alătur Mitropoliei Basarabiei, atunci în vis mi s-a arătat Sfântul Serafim de Sarov și mi-a spus: „Nu te binecuvântează”, eu i-am răspuns: „Mulțumesc”.

- Ce mesaj aveți pentru cititorii noștri?

- În primul rând, aș dori să le transmit un mesaj preoților noștri: fiți mai tari în credință, mai stăruitori. Implicați-vă mai puțin în viața politică și mai mult în educația tinerei generații. Colaborați cu profesorii și părinții.

Poporului nostru îi doresc să se apropie mai mult de Dumnezeu și să I se închine. Să muncească, dar să nu uite să se roage, căci, fără Domnul, totul e deșertăciune. Să lupte pentru adevăr, doar atunci vom fi salvați. Curaj și uniune!

A consemnat Elena BRICIUC

Vâltoarea vieții

În fața fiecărui om, ca și în fața întregii omeniri, de altfel, viața așterne două drumuri – drumul binelui și drumul răului. Omul, cu toate că e ființă moral-duhovnicească și cu rațiune, dar, nedispunând de o informație concretă despre scopul și existența sa, despre locul său pe pământ și despre relațiile sale cu Dumnezeu și cu oamenii, nu poate trăi conștient și, cu atât mai mult, nu poate lupta fără întrerupere cu răul pentru a păstra adevărul.

În vâltoarea vieții nu întotdeauna e ușor și simplu să-ți alegi adevăratul drum, al binelui și al mântuirii, și să ocolești drumul minciunii și al pierzării. Deoarece calea răului e cea mai largă, ea este aleasă de mulți și, mai ales, de cei care iubesc confortul acestei lumi. Calea binelui e cea mai îngustă și pe ea o preferă foarte puțini, doar cei care aspiră la binefacerea spirituală și, pentru a și le însuși, sunt gata pentru strădanie și trudă.

Sfântul Maxim Mărturisitorul, în lucrarea sa „Quaest ad Thalass”, spunea: „Puterile de căutare și cercetare ale lucrurilor dumnezeiești sunt sădite în firea oamenilor, ființial, de către Făcător, prin însăși aducerea ei la existență. Iar desco-

peririle lucrurilor dumnezeiești le împărtășește prin har puterea Duhului Sfânt...”

Astfel, învățătura creștină este chemată ca, prin studierea și însușirea legii despre morală creștină și datoria morală față de Dumnezeu, să-l orienteze pe om spre perfecționarea spirituală până la asemănarea sa cu Dumnezeu, la fel cum i-a chemat însuși Domnul pe ucenicii săi, spunându-le: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.” (Matei 5, 48)

Prețul nemuririi

Prețul nemuririi este mic, Și de nu ar fi ispita, ar fi un lucru de nimic. Într-adevăr, nu este simplu ca s-o dobândești, Dar nici nu-i greu, dacă cu adevărat tu ți-o dorești.

Găsește-n orice lucru tot binele, folosul Aruncă ce nu-ți trebuie, culege doar frumosul. Privește-te din lături. Ce vezi, bun credincios? Așa-i că fără Domnul ești om neputincios?

Și nu e dificil Cuvântul Domnului să-l urmezi, Încearcă pentru mântuire cu fapta bună să lucrezi. Apropie de tine îngerașul păzitor De Dumnezeu mereu să-ți fie dor.

Adu-ți aminte, bunule creștine, de scumpii tăi Părinți, Care prin jertfa lor cea mare au devenit de-a pururi sfinți, Ei s-au luptat și zi și noapte plătind cu mare preț, Pentru ca să aflăm pe Domnul, Cel Unic și Măreț.

Cât de frumoasă-i viața când sufletu-i deschis, Când trupul se-ostenește bătând la cel ce-n sine e închis. Încrede-te în Domnul și în puterea Sa Și nu-nceta să lucrezi spre mântuirea ta.

Fericit e cel cu inima curată Căci se înalță, prin suflet fără pată, Și zboară fără frică spre cerul lin și liber Deoarece-l așteaptă Bătrânul veșnic Tânăr.

*Irina PUȘCAȘ,
profesoară de educație moral-spirituală
la Liceul Teoretic „Mihail Sadoveanu”, or. Chișinău*

Plante medicinale întâlnite în Sfânta Scriptură

Cedrul

Este un arbore din familia pinaceelor, cu lemnul tare, cu ramuri orizontale. Lemnul acestor arbori, de culoare brun-galbuie este rezistent, uleios, cu miros puternic. Este folosit în construcții navale, la fabricarea mobilelor, în sculptură etc.

Cedrul - menționări și semnificații biblice

Dintre toți arborii amintiți în Sfânta Scriptură, cel mai laudat este cedrul. Este pomenit cam de 75 de ori, iar adesea este dat ca simbol al măreției. Iată câteva locuri unde este amintit cedrul: Numerii 24, 6; III Regi 6, 15: „Pereții templului i-a înmbrăcat pe dinăuntru cu scânduri de cedru; de la pardoseala templului și până la tavan și căpriori, cu lemn de cedru i-a căptușit peste tot, iar pardoseala a făcut-o din scânduri de chiparos”; IV Regi 14, 9; Cântarea Cântărilor 5, 15; Isaia 2, 13; Ieremie 17, 22.

Solomon, rege al statului Israel (cca 973-933 î. Hr.), fiul și succesorul lui David, a construit (din cedru) vestitul complex arhitectural din Ierusalim (templul lui Iahve și palatul regal). La construcția acestui vestit templu, s-a înțrebuințat foarte mult lemn de cedru din Liban, fiindcă era un lemn tare și bun de construcție.

Solomon, ca să obțină acest lemn pentru construirea templului, deoarece în Palestina nu se găsea, a trebuit să facă un tratat de alianță cu Hiram, regele Tirului. După cele ce aflăm din Sfânta Scriptură, tot templul era căptușit cu lemn de cedru.

Chiar și astăzi, lemnăria acoperișului Sfântului Mormânt al Mântuitorului este făcută din lemn de cedru. Atât de obișnuit și vestit altădată, astăzi, cedrul Libanului este ceva foarte rar (chiar dacă pe drapelul Libanului figurează cedrul).

Pădurea principală se află în Siria, lângă Tripoli, pe partea superioară a văii ce duce spre Marea Mediterană, cam la 25 de kilometri de mare și la aproape 2.000 de metri altitudine. Se mai află câțiva cedri foarte aproape de Beirut. De obicei, aici merg călătorii europeni ca să-i vadă.

Ca să nu dispară, aceștia sunt păziți cu multă severitate de către autoritățile guvernului din Siria.

Cedrul - descriere științifică

Cedrul crește în Liban, Cipru, Maroc și Algeria. Uneori este cultivat și ca plantă decorativă, pentru aspectul său în formă de piramidă și pentru înfățișarea sa maiestuoasă. Este unul dintre copacii cei mai impozanți. Poate să ajungă până la înălțimea de 30 de metri, iar trunchiul, cu ramurile sale face un cerc de 13-15 metri. Din tulpina lui dreaptă ca lumânarea, pornesc crengile, care apoi se ramifică într-un mare număr de brațe ce se întind orizontal.

Uleiul se obține prin distilarea cu vapori de apă a frunzelor, conurilor și a tăieturilor proaspete din trunchiul arborilor. Nu este toxic, nu este iritant. Culoarea este oranj, gustul dulceag.

Acțiune farmacologică: antiseptic al căilor respiratorii, antibacteric, expectorant, mucolitic, sedativ nervos, stimulent tonic.

Mirtul

Mirtul este un arbust mediteranean, înalt de circa cinci metri, cu frunze alungite, persistente, aromatice, și cu flori mici, albe - *Myrtus communis*. Arbustul răspândește permanent un miros plăcut.

Mirtul - menționări și semnificații biblice

„Și a zis Ezdra: Duceți-vă de căutați, în munte, crengi de măslin sălbatic, de mirt, de finici și de tufari, și faceți corturi, așa cum este scris.” (Neemia 8, 14-15)

„Sădi-voi în pustiu: cedri, salcâmi, mirți și măslini.” (Isaia 41, 19-20)

„În locul spinilor va crește chiparosul și în locul urzicii va crește mirtul. A Domnului va fi slava.” (Isaia 55, 13)

Mănunchiurile de mirt erau considerate de vechii evrei un semn de plăcută aducere-aminte a vremurilor bune, făgăduite de Domnul poporului său. Crenguțele mlădii, coaja lor fragdă și roșie, plină de frunzișoare lucitoare și totdeauna verzi, sunt parcă anume create spre a face cununi din ele. În zilele de sărbătoare, israeliții împodobeau cu frunze de mirt colibele. În antichitatea păgână, în mod special, mirtul era arbustul închinat zeiței Afrodită. Tot la păgâni, ramura sau cununa de mirt a fost simbolul învierii în lupte și întreceri.

În creștinism, mirtul este simbolul biruinței asupra morții și se planta pe morminte. Fiind apoi considerat și ca simbol al frumuseții, tinereții și fecioriei, mirtul este purtat în jerbe și cununi și de nuntași.

Mirtul - descriere științifică

Myrtus communis este un arbust frumos, totdeauna verde, care răspândește un miros plăcut, din familia Myrtaceae; frunzele opuse, mici, numeroase, ovale sau lanceolate, scurt petiolate sunt persistente; florile solitare sau câte două sunt mici și albe, fructele cărnoase sunt boabe globuloase de un albastru negricios.

Mirtul este originar din regiunea mediteraneană (Europa sudică), cultivat adesea și pe la noi, ca arbust ornamental. Lemnul de mirt este tare, fiind folosit pentru strungărie fină. În vechime, fructele puse în vin constituiau un medicament întăritor la bolile de stomac. Sunt întrebuintate și drept condiment, datorită uleiului esențial pe care-l conține, având un gust asemănător cu piperul.

Uleiul esențial se extrage din organele arbustului - flori, frunze și ramuri - prin distilare cu vapori de apă. Este un lichid gălbui deschis, cu mirosul apropiat de camfor și eucalipt, gust arzător, nu este toxic, iritant sau sensibilizant.

Mirtul - acțiune farmacologică

Uleiul esențial este: anticataral, antiseptic pulmonar și urinar, astringent, balsamic, bactericid, expectorant, sedativ.

Isopul

Isopul - menționări și semnificații biblice

„Luați un mănunchi de isop și, muindu-l în sângele strâns de la miel într-un vas, să ungeți pragul de sus și amândoi stâlpii ușii cu sângele cel din vas, iar voi să nu ieșiți nici unul din casă până dimineața.” (Ieșirea 12, 22)

„Va lua lemnul de cedru, ața, isopul și pasărea vie și le va muia în sângele păsării înjunghiate și în apa de izvor și va stropi casa de șapte ori. Și va curăți astfel casa cu sângele păsării, cu apa de izvor, cu pasărea cea vie, cu lemnul cel de cedru, cu ața roșie răscuită și cu isop.” (Leviticul 14, 51-52)

„Apoi să ia preotul lemn de cedru, isop și ață de lână roșie și să le arunce pe juninca ce se arde.” (Numeri 19, 6)

„Un om curat să ia isop, să-l moaie în apă aceea și să stropască din ea casa, lucrurile și oamenii câți sunt acolo și pe cel ce s-a atins de os de om.” (Numeri 19, 18)

„Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți, spăla-mă-vei și mai vărtos decât zăpada mă voi albi.” (Psalmul 50, 7)

„Și era acolo un vas plin cu oțet; iar cei care îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oțet, l-au dus la gura Lui.” (Ioan 19, 29) Ramura de isop a constituit suportul buretelui și amândouă au fost ridicate în vârful unei trestii.

„Într-adevăr Moise, după ce a rostit întregului popor toate poruncile din Lege, luând sângele cel de vițe și de țapi, cu apă și cu lână roșie și cu isop, a stropit și cartea și pe tot poporul.” (Evrei 9, 19)

Credința în puterea curățitoare a isopului nu a pierit nici după Moise. Din contra, ea este exprimată și dorită cu deosebită convingere și de David împăratul, în pocăința lui adâncă după păcatul săvârșit cu soția lui Urie Heteul. El zice așa cum am arătat în Psalmul 50, 7: „Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți.”

Isopul - descrierea științifică

Hyssopus officinalis din familia Labiatae, este un subarbust originar din regiunile calcaroase și aride ale Europei meridionale. Are aspect tufos, cu tulpini lemnoase la bază, erbacee și patrunghiulare în partea superioară ce poartă frunze opuse, întregi, lineare, cu vârful ascuțit. Florile sunt mici, albastre sau albastru violaceu. Înflorește din iulie până în septembrie. Produsul vegetal folosit se recoltează în timpul înfloririi, numai părțile aeriene nelnificate și se usucă la umbră. Din părțile aeriene se obține, prin diferite metode de distilare, uleiul de isop, lichid incolor, uleios, cu miros plăcut aromat.

Isopul - acțiune farmacologică

Isopul este folosit pe post de astringent, antiseptic, antiviral, carminativ, tonic-amar.

Modul de folosire: Herba *Hyssopi* se folosește sub formă de infuzie 2-3 %; se administrează intern câte 200 ml pe zi ca expectorant și antisudorific, mai ales în bronșitele cronice și astmul bronșic. Extern, se folosește sub formă de cataplasme ca cicatrizant al rănilor. Intră în compoziția ceaiurilor antiastmatice, pectorale și sudorifice.

Vița de vie

Mărturiile arheologice dovedesc faptul că, pe teritoriul actual al țării noastre, vița de vie se cultiva din epoca fierului (secolele V-I î. Hr.). Despre amploarea pe care o luase aceasta cultură în Dacia în vremea regelui Burebista (82-44 î. Hr.), există știrea oferită de istoricul grec Strabon, care spune că regele ar fi ordonat să se treacă la stăpîrea viilor, pentru că se depășiseră cu mult nevoile consumului.

Mențiuni și specificații biblice

Vița de vie este o cultură străveche în Țara Sfântă. În Canaan se cultiva vița de vie încă de prin anul 2000 î. Hr. Melchisedec, regele Salemului, dăruiește o considerabilă cantitate de vin lui Avraam, cu care trăia în bună vecinătate. Erau vestite și podgoriile din Sichem. Vița de vie este cel mai de seamă semn al prosperității pe care căpeteniile trimise de Moise îl aduc din pământul Canaanului: „Apoi au venit până la valea strugurelui, au cercetat-o și au tăiat de acolo o viță de vie cu un strugure pe ea și-l duceau pe pârgia unei prăjini.” (Numerii 13:23). Ca toate celelalte daruri, și vinul rămâne un dar bun dacă omul îl primește cu chibzuință, altfel spus, cu smerenie: Pe toate fă-le cu socotință, cu socotință să bei vin (Proverbele lui Solomon, 31:4). Din Sfânta Scriptură aflăm că primul viticultor a fost Noe.

Sfânta Scriptură recomandă să se consume vin, însă nu orice fel de vin. „Sângele ciorchinelui” (Facerea I, 49); (Numerii, XVII, 14) - vin scos dintr-o viță de soi bun, care să nu fie amestecat cu apă și nici cu „vin căpătat cu aspuire” (Pilde, IV, 17), care provine din pământuri rele și îl face rău pe cel care bea.

Ca un remediu împotriva supărării, în Cartea Cărților se spune: „Cei cu amărăciune în

suflet să bea ca să-și uite mizeria, căci dacă pâinea întărește, vinul însufleștește și, mai mult ca uleiul, face să strălucească fața”. În același timp, nu este încurajat consumul peste măsură: „Întocmai ca apa pentru viață este pentru om vinul, de-l vei bea cu măsură”, se spune în Întelepciunea lui Isus Sirah.

În Noul Testament, vița de vie este reprezentarea simbolică a Bisericii sădite de Hristos. Iisus le spune ucenicilor în cuvântarea de despărțire: Eu sunt vița cea adevărată, iar Tatăl Meu este lucrătorul. Așa cum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu veți rămâne întru Mine. Eu sunt viță; voi, mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. (Ioan 15:1-5). De aceea întâlnim adesea vița de vie ca decor pictorial și mai ales ornamental sculptural pe coloanele bisericilor și pe stâlpii iconostasului.

Sursa: farmaciadomnului.blogspot.com

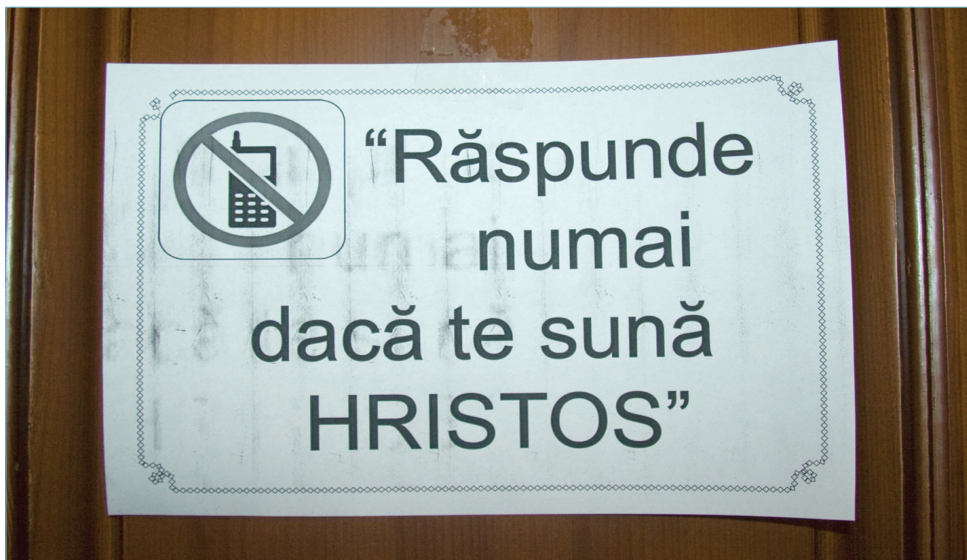
(Va urma)

Despre folosirea telefonului mobil în biserică

A merge cu telefonul mobil în orice loc și a răspunde în orice moment a devenit deja o "necesitate" universală a omenirii. Dacă cumva ne uităm telefonul (telefoanele) mobil(e) acasă pentru o zi, apar frământările: Oare cine m-a sunat astăzi și nu i-am răspuns? Dacă m-a sunat cineva cu o urgență?

Mă întreb ce ar zice creștinii de acum 2000 de ani dacă i-am auzi vorbind despre creștinii de astăzi care stau în biserică cu telefonul mobil deschis?...Dar nu...mai bine mă întreb ce ar zice creștinii de acum 200...ba nu...de acum 20 de ani despre cei de acum? Înainte creștinii trăiau fiecare slujbă ca și cum ar fi ultima, nu de alta, dar chiar se putea să fie chiar ultima, ținând cont de câte prigoniri au suportat de-a lungul istoriei. În schimb, creștinii de astăzi își doresc ca bisericile să fie dotate cu aer condiționat și scaune, dacă se poate, și să răspundă la telefonul mobil ca și cum ar fi la serviciu.

Nu ne-am putea lipsi de telefonul mobil măcar la slujbă, în timpul Sfintei Liturghii? Când Domnul ne așteaptă cu atâta dragoste să petrecem cu El, oare ne-ar umple El de ne-

zuri și griji tocmai atunci când ne ducem în casa Lui? Nu cumva ne ușurează Dumnezeu toate poverile mai ales atunci când vede că alergăm spre El? Ni se inunda casa în timpul slujbei cumva, sau ne pierdem serviciul de stăm cu telefonul mobil deschis în timpul slujbei?

Nemaivorbind de tulburarea pe care o provocăm celor din jurul nostru, care au venit în biserică pentru a-și petici inima ciuruită de pă-

cate, cu un pic de liniște, ne vătămăm singuri stând cu telefoanele deschise, chiar și atunci când sunt setate pe modul silențios. Dumnezeu nu vrea să fim hăituiți de problemele lumești niciodată, deci cu atât mai mult nu se cuvine să fim tulburați de ceva atunci când intrăm în biserică. A sta cu telefonul deschis în biserică este o lipsă de respect față de Dumnezeu și Maica Domnului, pe de o parte, iar a răspunde la telefon în timpul unei slujbe este

o lipsă de respect inclusiv față de aproapele nostru. Odată intrat telefonul mobil în biserică, a intrat și grija lumească, iar, odată cu grija lumească, a intrat și toată risipirea și deșertul lumii acesteia.

Dar dacă vrei cu tot dinadinsul să stai conectat permanent cu cei dragi care au nevoie de tine, o poți face în cel mai bun mod cu putință, care nu costă nici un ban și nu depinde decât de bunăvoința ta: roagă-te în biserică pentru cei apropiați. Roagă-te și Dumnezeu va avea grijă de ei. O vorbă spune: „Ai grijă de ce-i este drag lui Dumnezeu și Dumnezeu va avea grijă de ce-ți este drag ție.” Decât să spui în biserică la telefon: „Alo, mamă... ai grijă de tine!” mai bine spui în rugăciune „Doamne, te rog să ai grijă de mama mea”.

Dacă cumva ne aflăm în categoria celor care nu folosim telefoanele mobile în biserică, am putea, în loc să-i condamnăm pe cei care tulbură liniștea slujbei, să ne rugăm pentru ei ca Domnul să-i lumineze și să-i vindece de păcatul grijilor lumești, și astfel nu numai că nu ne vom risipi pacea sufletului la auzul sunetului telefonului, ba chiar s-ar putea să o sporim sau să o dobândim, dacă nu o avem, pentru ca, așa cum spune Sf. Siluan Athonitul: „Pentru nimic nu vine mai mult Harul Duhului Sfânt decât pentru iubirea de aproapele.”...iar a te ruga pentru aproapele atunci când te vătămă este un semn de iubire adevărată. Telefoanele mobile nu au ce căuta deschise în biserică.

Sursa: ortodoxiatinerilor.ro

Cuviosul Paisie Aghioritul – Mărgăritare duhovnicești

1. Răul înaintază puțin câte puțin. Dacă ar veni deodată, nu am fi înșelați.

2. Bunul Dumnezeu Se îngrijește de noi, mai întâi, pentru viața cealaltă, și după aceea, pentru aceasta.

3. Câtă vreme trăiește, omul are multă treabă de făcut pentru îmbunătățirea sufletului lui și are dreptul să dea examene duhovnicești. Dacă moare și nu trece, cade. Reexaminare nu există.

4. Fără duhovnici buni se golesc bisericile, dar se umplu clinicile de psihiatrie.

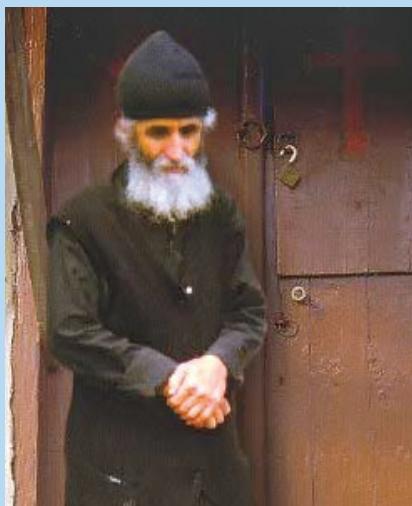
5. Astăzi lumea s-a umplut de asigurări și asigurări, dar, fiind depărtată de Hristos, simte cea mai mare nesiguranță. În nici o epocă nu a existat nesiguranța pe care o au oamenii contemporani. Și, deoarece asigurările omenești nu-i pot ajuta, ei aleargă acum să intre în corabia Bisericii, ca să simtă siguranță duhovnicească, căci văd cum corabia luminează și se scufundă.

6. Dacă omul, și mai ales monahul, și-ar cunoaște urâtenia sa lăuntrică, n-ar urmări frumuseți exterioare. În lăuntru său, sufletul are atâtea pete, atâtea mângăleli și noi să ne privim, de pildă, hainele noastre? Ne spălăm hainele, le călcăm și suntem curați, dar înăuntru suntem... nu mă întreba! De aceea, dacă cineva ar sesiza ce necurăție duhovnicească are în lăuntru său, n-ar mai sta să scoată cu atâta migală cea mai mică pată de pe hainele sale, pentru că acestea sunt de mii de ori mai curate decât sufletul lui. Dar dacă omul nu are în vedere zgura duhovnicească pe care o are în lăuntru său, el atunci caută să scoată cu migală și cea mai mică pată. Ceea ce trebuie, este să-și întoarcă toată grija spre curăția duhovnicească, spre frumusețea lăuntrică, și nu spre cea din afară.

Cuviosul Paisie Aghioritul este unul dintre cei mai iubiți părinți care au viețuit la Sfântul Munte Athos. A adormit întru Domnul la 12 iulie 1994, fiind îngropat în incinta Mănăstirii „Sfântul Ioan Evanghelistul” din Suroti, lângă Tesalonica

Părintele Paisie Aghioritul a fost om de rugăciune și astfel, un mare teolog. De regulă noi îi numim teologi doar pe cei care au studii teologice. Dar Părintele Paisie este teolog în sensul patristic, pentru că el a fost om al rugăciunii. Părintele Pavel Florensky spunea că multe se scriu și multe s-au scris, dar puține ajung la sufletele oamenilor. Toate cărțile lăsate de Părintele Paisie au ajuns la sufletele credincioșilor. Cărțile sale nu sunt cărți care se citesc doar acum și doar o singură dată. Cărțile Părintelui Paisie sunt cărți care se citesc și se recitesc.

Părintele Paisie a fost un om simplu, dar în același timp un om harismatic, un om care, a adunat în el chipul apostolului, al teologului, al omului duhovnicesc, a adunat în el chipul părintelui.

7. Dragostea și smerenia sunt grele pentru diavol și ușoare pentru om.

8. Toată lumea se îndreaptă spre a ajunge un singur caz. O încurcătură generală. Nu poți spune: „Într-o casă s-a stricat puțin fereastră sau altceva, să o repar”. Toată casa este în dezordine. S-a stricat tot satul. Situația a scăpat de sub control, numai de sus mai e nădejde, la ceea ce face Dumnezeu. Acum e vremea ca Dumnezeu să lucreze cu șurubelnița, cu mângâierea mâinii Sale, ca să repare. Lumea are o rană care s-a îngălbenit și trebuie spartă, dar încă nu s-a copt bine.

9. Dumnezeu face minuni când cineva participă cu inima sa la durerea celui alt.

10. Trebuie să avem noblețe duhovnicească,

că, să disprețuim pe diavolul și toate telegramele lui viclene - gândurile - și să nu începem a discuta cu el. Toți judecătorii, de s-ar aduna, nu vor putea sta împotriva unui diavolaș.

11. Numai lângă Dumnezeu află omul bucuria cea adevărată și veșnică.

12. Câtă nefericire există în lume! Când pe cineva îl doare și se interesează de ceilalți și nu de sine, atunci el vede întreaga lume ca la radiografie, cu raze duhovnicești...

13. Scopul omului este și să urce duhovnicește, nu numai să nu păcătuiască.

14. Precum copilul suferă când se depărtează de mama lui, tot așa și omul suferă și se chinuiește când se depărtează de Dumnezeu.

Depărtarea omului de Dumnezeu este iad.

Într-un minut, omul poate deveni înger sau drac. Cum? Cu smerenia sau cu mândria. Ce, oare au trebuit ore întregi ca Luceafărul să se facă diavol din înger? S-a făcut în câteva secunde. Modul cel mai ușor ca să ne mântuim este dragostea și smerenia. De aceea să începem cu dragostea și smerenia, și după aceea vom înainta și cu celelalte.

15. În vechime, când se pornea vreun război, cu vitejie mergeau să se lupte pentru apărarea Patriei, a neamului lor. Astăzi, nu mai mergem să ne apărăm Patria sau să ne luptăm, ca să nu ne ardă barbarii casele, sau să ne ia sora și s-o necinstească, nici nu mergem pentru vreun neam sau pentru vreo ideologie. Acum mergem sau pentru Hristos, sau pentru diavol. Frontul este clar.

16. Sufletul ce se minunează de frumusețile lumii materiale arată astfel pentru că în el trăiește lumea cea deșartă; de aceea, este atras de făptură, și nu de Făcător, de pământ, și nu de Dumnezeu. Nu are importanță dacă pământul acesta este curat sau are noroiul păcatului. Inima, când este atrasă de frumusețile lumești, care nu sunt păcătoase, dar care nu încetează să fie deșarte, simte bucuria lumească a vremii, care nu are mângâierea dumnezeiască, într-ariparea lăuntrică cu veselie duhovnicească. Însă, când omul iubește frumusețea duhovnicească, atunci sufletul lui i se umple și i se înfrumusețează.

17. Nedreptii se nedreptătesc veșnic, în timp ce cei ce primesc cu bucurie nedreptatea sunt îndreptățiți veșnic.

Extras din: Paisie Aghioritul - Cu durere și dragoste pentru omul contemporan.

Sursa: tineretultortodox.md